

flygtet derfra. Det er ikke Jagt, men Nedslagning, og det har jeg heller ikke noget imod, naar man har for mange af dem.

Jeg vil ikke trætte Dem mere, men jeg vil anbefale, at vi faar dette Lovforslag i et Udvalg til grundig Behandling, og under den skal vi søge at faa alle de videnskabelige Oplysninger, vi kan. Om den tyske Statistik, der er ført over alle de Dyr, der findes i Maven paa Raagerne, vil jeg sige, at det var værd at faa at vide, for hvilken Tid af Aaret den gælder. Den Tid af Aaret, hvor jeg interesserer mig mest for at bremse Raagerne, er Foraarstiden og Forsommeren, for det er i den Tid, de gør Fortræd. Naar Roerne først har naaet en vis Størrelse, og Kartoflerne er kommet op og er rodfæstede, spiller det ikke saa stor en Rolle, om en Raage hugger en Kartoffel eller en Roe, men hvor der findes en Koloni paa 140,000 Raager, som vi regnede det til, der hver Dag skal have en uhyre Masse Mad, vil det i Foraarstiden kunne blive til stor Skade for den enkelte Ejer. Det vilde for mig være interessant at høre, om disse Raagemaeanalysen har fundet Sted paa de Raageunger, der sendes ind fra Skovene til vore Vildthandlere paa den Tid, hvor de skydes i Masse, for dette at skyde Raager udenfor Yngletiden har jeg ikke megen Tro til. Raagen er en klog Fugl, og den Mand, der gaar ud om Morgenen for at skyde Raager, forslæber sig ikke paa det, han i Løbet af Dagen faar skuddt, det bliver ikke meget.

Der var noget, der interesserede mig, og som jeg ikke kan lade uomtalt, i det Foredrag, som det ærede Medlem fra Bornholm holdt, nemlig det om Raagernes Næsefjer. Ja, det var godt. Jeg har set en Mængde Videnskab om den Slags Ting, men det gør ikke noget helt overbevisende Indtryk paa mig. Der er mange Fænomener baade hos Fosteret og hos de ganske unge Dyr, som ikke findes hos de gamle. De forsvinder, men hvorfor de forsvinder, ved vi ikke. Det er rimeligvis, fordi Dyret ikke har Brug for de vedkommende Organer, men hvorfor de fra først af er der, ved vi heller ikke, for vi synes ikke, det har Brug for dem. I Anledning af de Børster eller Næsefjer, som den unge Raage har, vil jeg gøre opmærksom paa, at de fleste Dueunger har jo Dun over deres Fjer, smaa gule Dun, som stritter paa Hovedet, efter at de er blevet voksne og kan flyve, men saa taber de dem, og de kommer ikke igen. De fleste Fugle har en Ungedragt og en voksen Dragt, en Yngle-

dragt. Dette, at Børsterne forsvinder hos Raagerne, kunde maaske hænge saadan sammen, at Dyret fødes med Børster, og de bliver ved at have Børster ved Næbet i al den Tid, Faderen og Moderen bringer det Maden hjem, saa det kun har at aabne Gabet for at faa Maden ned, men at Børsterne slides af, naar Dyret selv skal søge sin Føde, ligesom vi andre i Kampen for Erhvervet og Udkommet bliver krogede og krumme og mister meget af vor Spændstighed. De Folk, der har dyrket de jyske Heder op, kan tale med om det. Det med Børsterne gør altsaa ikke noget stærkt Indtryk paa mig, men det vil interessere mig at høre nærmere om det og at faa at vide, om Raagerne er særlig udrustede som Larvædere. Naar vi er kommet saa langt, vil jeg sige, at det er alligevel ikke det, der gør mest Indtryk paa mig, for naar Raager i Mangel af Larver æder alt det Korn, Manden skal høste, er jeg atter paa deres Parti, som vil have, at der skal sættes en passende Grænse for deres Formerelse.

Sporon-Fiedler: Der er egentlig noget kønt, man kan godt sige løftende over denne Forhandling, for den vidner om, hvor alvorligt man i dette høje Ting tager sig de Lovforslag, der fremlægges. Der er sat store Kræfter i Bevægelse fra begge Sider for og imod Raagerne. Naar jeg har ment at burde tage Ordet her, er det, fordi det forekommer mig, at der har været overmaade lidt praktisk Erfaring som Grundlag for det, der hidtil er blevet sagt. Der har været en vis akademisk Duft over Forhandlingen, som jeg selvfølgelig ingenlunde underkender, men et Ord fra det praktiske Liv kunde maaske være paa sin Plads.

Vi skal gøre os Dyrene underdanige, og det er ikke mere end rimeligt, at man i et Land som Danmark, hvor Landbruget spiller en saa fremtrædende Rolle, gør sig til Herre over Landbrugets Skadedyr, og et saadant er Raagen utvivlsomt. Der er talt skønne Ord om, at man ikke maa berøve den danske Fauna en saa stor og smuk Fugl som Raagen. Men der er ingen Fare for at berøve den danske Fauna Raagen. Den lader sig ikke udrydde, den lader sig højst holde nede og flytte ligesom Rotten. For Resten er den stor, men ingenlunde smuk, og den er saa sky, naar den er voksen, at det er meget sjældent, man faar den paa nært Hold. Der har været talt i lyriske Vendinger, men det forekommer mig, at det er en